

Bertel Dahlgaard: Jeg har grund til at henlede opmærksomheden på, hvad den opmærksomme tilhører allerede vil have bemærket, at i det citat af professor Hurwitz, som den ærede ordfører for forespørgerne fremkom med, udtaler professoren sig ikke om det pågældende revisionsudvalgs kompetence, således som det ærede medlem har gjort. Det, professoren gør, er at rejse spørgsmålet: er denne undersøgelse fyldestgørende? Med henblik derpå er det jo, det er meddelt her i dag af den højtærede justitsminister, at han har forlangt den fornødne bistand fra prismyndighederne, som vel kan siges at være de mest kompetente til at bistå ved en sådan undersøgelse, og jeg forstår det således, at der ikke på nogen måde fra justitsministerens side er givet nogen begrænsning af prismyndighedernes virksomhed på dette område.

Justitsministeren (Busch-Jensen): I anledning af en udtalelse af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, første gang det ærede medlem havde ordet her, vil jeg blot sige, at jeg har truffet foranstaltninger til at få foretaget en undersøgelse af de bebrejdelser, der gøres revisor Bøytler i forbindelse med denne sag, og at få den foretaget gennem de kompetente myndigheder, der findes som disciplinærmyndighed i forhold til revisorerne, det er jo bl. a. revisorudvalget. Hvad der senere kan blive anledning til, skal jeg ganske lade stå hen. Det er mig magtpåliggende at tilføje, at i den omstændighed, at jeg finder, der er spørgsmål, som bør undersøges, ligger ikke, at jeg har taget stilling til, om der tilsidst bliver det ene eller det andet at bebrejde revisor Bøytler med de og de følger. Man er vel enig med mig i, at det sidste er ikke noget, som jeg er kompetent til at afgøre, men noget, som andre myndigheder afgør, og det er en afgørelse, som først træffes, når de omstændigheder, der kommer i betragtning, er oplyst.

Det ærede medlem hr. Thestrup efterlyste en udtalelse fra mig om, hvorvidt der fra min side havde været anledning til at rejse kritik af den måde, hvorpå beslutningen i sin tid om at slutte sagen var truffet. Dertil vil jeg gerne sige, at det er der egentlig ikke. Den måde, sagen er behandlet på, er denne: efter at undersøgelsen havde nået det stadium, den havde, skønnede rigsadvokaten, at sagen ikke kunne gennemføres til dom. Det materiale, som er grundlag for dette skøn, er derefter forelagt ministeriet, som har givet det en grundig behandling og er kom-

met til det samme resultat. Det er jo netop det, der er vanskeligheden for mig nu, når spørgsmålet bliver, ad hvilken vej man kan komme et skridt videre for at imødekomme den kritik, der er rejst. Der er såmænd ingen grund til at anstille vidtgående undersøgelser over, hvilken begrundelse anklagemyndigheden har haft, for den foreligger skriftligt. Hvis den højtærede formand vil tillade det, skal jeg gøre de ærede medlemmer bekendt med det. Begrundelsen foreligger i en indstilling af 27. november 1946 fra rigsadvokaten, som siger:

„Hermed fremsender jeg dokumenterne i sagen mod firmaet Wright, Thomsen & Kier — jr. nr. det og det —, vedlagt en af statsautoriseret revisor Bøytler udfærdiget revisionsberetning med bilag. Firmaets forhold under besættelsen har efter firmaets egen begæring og i henhold til justitsministeriets skrivelse af 12. juni 1945 til politidirektøren været gjort til genstand for en offentlig undersøgelse for at få fastslået, om firmaet ved sine omfattende arbejder for den tyske besættelsesmagt har gjort sig skyldig i et efter lov nr. 406 af 28. august 1945 strafbart forhold.

Ved den nu afsluttede undersøgelse er det fastslået, at firmaet dels alene, dels i konsortium med firmaerne Carl Nielsen, H. Hoffmann & Sønner og Melchior & Voltelen har udført arbejder for den tyske besættelsesmagt til et samlet beløb af 149 498 946 kr. 55 øre (jfr. revisionsberetning I, pag. 43).

Arbejderne, der påbegyndtes umiddelbart efter besættelsen og varede indtil kapitulationen“
— jeg stopper her et øjeblik; den sidste bemærkning, at de varede indtil kapitulationen, er ikke rigtig, de stoppede før, det kommer også senere. —

„omfattede anlæg af flyvepladser ved Borris, Karup, Aalborg og Hansted samt bygning af bunkers og kanonstillinger flere steder i Jylland og på Bornholm.

Forretningsforbindelsen med besættelsesmagten indlededes, efter at der fra den daværende danske samlingsregering var rettet henvendelse til danske entreprenører om overtagelse af disse arbejder. Baggrunden for denne henvendelse var den, at man fra dansk side ønskede disse arbejder udført af danske firmaer, idet man i modsat fald fra tysk side havde tilkendegivet, at tyske arbejdere ville blive indforskrevet, en udvikling, som regeringen såvidt muligt ønskede at